

det derfor er sandsynligt, at Nøden denne Vinter vil blive stor, endogsaa større end i Fjor, forekommer det mig, at vi vistnok Alle, ogsaa i denne Sag, maa være enige om, at det gjælder om at tage Sigte paa at afhjælpe denne Nød og afhjælpe den i Tide. Med Hensyn til den Uenighed, der var i Fjor — som jeg forøvrigt slet ikke skal komme ind paa at tale om nu paa dette Trin af Sagens Behandling, — vil jeg bemærke, at det kunde dog maasse alligevel være muligt, naar der var god Vilje paa begge Sider, at vi kunde naae til en Form for en Løsning i Mar. 3 Dag har jeg lagt Mærke til, at det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Schegel) brugte en Ytring som denne, at det var omtrent ens, enten det var Kommunen eller Staten, der traadte hjælpende til; i begge Tilfælde var det jo Skatteyderne, Skatteborgerne. Og da der ogsaa fra hans Side taltes om, at det gjaldt om at finde de rette Former, og at, naar man overhovedet kunde finde de rette Former, bør Staten træde til, saa betragter jeg en saadan Udtalelse som en Bestyrkelse af Haabet om, at det virkelig ogsaa maa lykkes for os. Jeg vil forøvrigt ikke opholde Thinget længere nu med Udtalelser om denne Sag, Tiden er jo langt fremrykket, men med disse saa Udtalelser anbefale den til Fremme og gjerne ogsaa til hurtig Fremme, fordi jo Vinteren er nær og dermed ogsaa sandsynligvis Nøden.

Madsen: Under Forudsætning af, at det er rigtig, hvad den ærede sidste Taler oplyste om den store Mængde Arbejdsløse i Hovedstaden, forekommer det mig, at deri, naar man ser Ordet, ligger Erkendelsen af Lægemidlet. Er der saa mange Arbejdsløse, gjælder det først og fremmest om at staffe Arbejde. I det Lovforslag til at modvirke Arbejdsløsheden og formindste den derved foranledigede Nød, som den høje Regjering forelagde i Fjor, var derfor ogsaa den mest værdifulde Bestemmelse den, at der forlangtes en Bevilling paa omtrent 2 Millioner til Sværkøttelse af offentlige Arbejder for derved at afhjælpe Arbejdsløsheden. Nu have vi faaet et privat Lovforslag i samme Diemed, men jeg beklager levende, at der netop mangler den Paragraf, som i mine Dine er den eneste virkelig betydningsfulde Paragraf. Den mangler her, og det er desværre et grumme stort og beklageligt Savn; men nu har jo Regjeringen i Mar indbragt et Forslag til Lov om en Bevilling til offentlige Arbejders Sværkøttelse i endnu større Omfang end i Fjor. I Fjor var det kun 2 Mill. Kr., i Mar er det, saa vidt jeg erindrer,

endogsaa et Beløb af 3 Mill. Kr. Jeg tvivler ikke om, at naar man erkjender, at der er Arbejdsløshed, at naar man erkjender, at det bedste Middel til at afhjælpe den er Tilveiebringelse af offentlige Arbejder, saa vil man ogsaa være enig om hurtigst muligt at fremme dette Lovforslag, saa kan det jo vel haabes, at det naaer hertil snart i en fyldestgjørende Skikkelse, og saa kunne vi derved faae dette Lovforslag forhnet med den Bestemmelse, som nu desværre mangler, hvilken Mangel i mine Tanker gjør det temmelig værdiløst.

Madsen: Hvorvidt Regjeringens Lovforslag, som foreligger i det andet Thing, kan vente hurtig Fremme eller ikke, og hvorledes det bliver behandlet der, har jeg selvfølgelig intet Mandat til at kunne udtale mig om. Ikke heller skal jeg i nogen Maade komme ind paa i Dag at drøfte med det ærede Medlem, hvis Skylden er for, at der ikke er kommet Noget ud af det Lovforslag, der var for i Fjor, og at der ikke er gjort noget Virksomt for at hjælpe Arbejderne i deres Nød. Det mener jeg, er temmelig ønskeligt, og mener det navnlig, fordi dermed blive Arbejderne ikke hjulpsne. Jeg tænker mig, de sige som saa: det er os saa temmelig ligegyldigt, hvor gode Grunde de Herrer kunne anføre for, at Skylden er paa den ene eller paa den anden Side; hvad vi raabe om er Hjælp, virksom Hjælp i Nøden. Af dette Hensyn — det Hensyn, som det ene gjælder om: nemlig virksom Hjælp for Arbejderne — skal jeg baade i Dag og — hvis jeg tager Ordet under de følgende Forhandlinger om denne Sag — senere bestræbe mig for ikke at komme ind paa Sagen uvedkommende Ting.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges med 42 Stemmer mod 3.

Schlegel: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, som vi nylig have vedtaget nedsat om det foregaaende Lovforslag.

Da Ingen ønskede at udtale sig herom eller stille andet Forslag, blev ovennævnte

Forslag af Schlegel
vedtaget enstemmig med 37 Stemmer.